

UNDIR FÝRA EYGUM

Hvør er tín yndismatur?

– Tvøst, spik og epli er fantastiskt.

Hvat gert tú, tá ið tú slappar av?

– Lesi og læri okkurt nýtt. Mær dámar sera væl kensluna, tá ið alt tykist svart og frustererandi, og brikkarnir síðani spakuliga fella upp á pláss.

LÆTT AT KOMA INN Í FØROYSKA SAMFELAGIÐ

– Eg havi grindaprógv, dugnaskapsroynd og skilji føroyskt, men eg eri ikki føroyingur. Í Danmark siga tey »føroyingurin« um meg, men eg kenni meg ikki sum føroying, hóast fólk í Føroyum ofta gloyma, at eg eri danskari, sigur Søren Lünell Bruhn, sum er stjóri í Suðuroyar Sparikassa. Hann heldur, at tað mundi vera eitt mistak, at hann bleiv stjóri í sparikassanum

Eyðun Klakstein

Á einari kollegiugongd í Grønjdskollegie á Amager í 1993 hitti Søren Lünell Bruhn, sum var komin úr Struer at lesa, eina gentu úr Trongisvági, ið var farin til Danmarkar at taka útbúgving. Onkur vildi sagt, at tað var rein tilvild, at Søren búði í íbúð nummar 19 og at Rudi búði í íbúð nummar 16. Tilvild ella ei, tey gjørdust væl, og síðani varð slóðað fyri einari lívsgongd, sum smádrongurin Søren ongantíð hevði droymt um, tá ið hann spældi kring Limfjørðin har norðuri í Jútlandi.

Nú góð 20 ár seinni er Søren Bruhn á 13. ári stjóri í Suðuroyar Sparikassa, og síðani 2001 hevur han búð í Føroyum.

– Eg endaði í Føroyum, tí »eg kysti skeiva gentuna«. Tað sigi eg sjálvandi í skemti, men eg ætlaði mær í grundini ikki til Føroya. Eitt skifti vóru eg og Rudi frá hvørjum øðrum, tá ið hon flutti til Føroya, og eg hevði ikki hug at

fara við. Men eg kom skjótt til niðurstøðuna, at eg vildi brúka lívið saman við henni, og so mátti eg fara aftaná til Føroya, sigur Søren Bruhn.

Fyrstu trý árin arbeiðdi økonomurin í Fíggjarmálaráðnum og á Almannastovni, men seint í 2004 varð stjórahurðin í Suðuroyar Sparikassa gloppað, og endin var, at Søren Bruhn fór inn gjøgnum hurðina tann 1. januar 2005.

– Eg havi hug at halda, at tað var eitt mistak, at eg varð settur í starvið. Eg hevði útbúgving sum nationaløkonomur og visti púrt einki um at reka banka. Eg hevði tikið eitt bilalán og hevði dankort, men annars hevði eg lítið samband við bankan, sigur Søren Bruhn.

Onkur mundi vita, at Søren Bruhn hevði eginleikar til at røkja ein peningastovn, tí nú er hann tann av virkandi bankastjórum í Føroyum, sum hevur sitið longest í starvinum.

– Tað var ein fyrimunur, at eg ikki visti so nógv um

bankarakstur, tí eg mátti geva fólk rundan um meg pláss og álit. Eg mátti brúka vitanina hjá starvsfólkunum og hava álit á teimum. Tað haldi eg hevur verið gott fyri sparikassan, og helst hevði tað gingið mær øðrvísi, um eg kom trumlandi inn og helt meg vita betur enn øll onnur, sigur Søren Bruhn.

Lætt at koma til Føroya

Søren Bruhn hevur nú búð og virkað í Føroyum í 16 ár, og hann hevur havt Trongisvág og Suðuroy sum heimavøll.

– Eg havi føroyska konu, so tað var lætt hjá mær at koma inn í føroyska samfelagið, men sum heild haldi eg, at føroyingar eru opnir og gestabliðir, og tí er lætt at flyta til Føroya at búgva, sigur Søren Bruhn.

– Nú havi eg búð í Føroyum í 16 ár, og hetta er næstan staðið, sum eg havi búð longest í mínum lívi, og so kann eg spyrja meg sjálvan, hvat eri eg nú. Eri eg føroyingur ella danskari? Eg

havi grindaprógv, dugnaskapsroynd og skilji føroyskt, men eg eri ikki føroyingur. Í Danmark siga tey »føroyingurin« um meg, men eg kenni meg ikki sum føroying, hóast fólk í Føroyum ofta gloyma, at eg eri danskari.

– Tað er einki galið við ikki at vera føroyingur, men tit eru eitt sera ærukært fólkaslag, sum avrikar stór ting, hóast tit – eins og danskarar

– bert eru smáir dropar í havinum. Eg eri hugtikin av tí og øvundi tykkum fyri, at tit eru so tilvitað um málið, mentan og traditióinir. Hetta er nakað, sum eg ongantíð verði 100 prosent partur av. Danska samfelagið flytur seg eisini, men eg eri fluttur burtur frá mínum egna landi og mentan, so eg eri í einari millumstøðu.

Søren Bruhn trívist sera væl í Føroyum og hevur eitt

róligt og støðugt samband við Danmark.

– Eg eri í Danmark einar fimm ferðir um árið, so mær leingist ikki til Danmarkar sum so. Onkuntíð kann eg sakna tey góðu maikvøldini í Danmark, tá ið tú kundi sita úti í einari t-shirt og njóta lýggja veðrið, men longsul kann skjótt blíva romantiskur, tí Struer, sum eg kendi sum barn og ungar, er ikki Struer í dag, sigur hann.